

“Rubalcaba s'enfronta al pitjor candidat que pot tenir el PP”

El vice-primer secretari del PSC, Miquel Iceta (Barcelona, 1960), és un dels noms que sonen com a candidats a primer secretari. Afirmar que no ha decidit si s'hi presentarà, defensa Rubalcaba com a candidat del PSOE i diu que no entén com CiU pot arribar a acords amb el PP

Heu decidit ajornar el congrés del PSC al desembre, per no celebrar-lo just abans de la campanya de les eleccions. La política del PSC està condicionada a la política espanyola?

—No. El que passa és que volíem fer la campanya electoral amb tota la potència del partit. Si no movíem les dates del congrés, perdíem possibilitats de fer campanya. L'avançament de les eleccions al 20 de novembre afectava molt un congrés que volíem celebrar a final d'octubre. Vam pensar que la millor manera era precisament no moure els terminis del congrés però, en canvi, sí les dates de celebració.

—De Catalunya depèn que Rajoy tingui majoria absoluta o no?

—L'altra vegada la victòria socialista va dependre de Catalunya, de la distància entre el PSC i el PP a Catalunya. En certa manera, ara també: si el PP pugés molt a Catalunya i el PSC baixés molt, naturalment les possibilitats d'una majoria absoluta del PP serien altes.

—La victòria del candidat del PSOE, Pérez Rubalcaba, és impossible?

—No, impossible, no. Entre d'altres coses perquè s'enfronta al pitjor candidat que pot tenir el PP. És una persona que no ha demostrat que tingui ni les ganes ni el projecte que Espanya necessita en aquest moment.

Per tant, hi ha partit, però és un partit molt difícil.

—Un comunicat d'ETA anunciant la seva dissolució giraria la truita?

—Crec que la gent ja dona per descomptat que ETA s'ha acabat. Són ells que han esperat massa temps a certificar una fi que ja es va produir fa temps. No crec que el ciutadà es mogui per esdeveniments d'aquesta naturalesa. El paper de Rubalcaba, com a ministre de l'Interior, en aquest procés de final d'ETA ja és conegut. Un anunci com aquest no mouria res.

—El vostre principal rival, a les generals, en l'àmbit del Principat, és CiU. Què ofereix PSC per no perdre vots a favor de CiU?

—El PSC ofereix que el PP no governi a Espanya. Convergència, no. És trist, però Duran i Lleida només fa d'eco del que diu el PP. El PP demanava eleccions anticipades; Duran i Lleida va córrer a demanar-les també. Quan el President Rodríguez Zapatero va donar la data del 20-N, el PP va dir que s'havien d'haver avançat abans i en Duran ràpidament va dir que s'havien d'haver avançat abans. En aquests moments, CiU ja no està oferint res més que un pacte amb el PP i nosaltres volem tot el contrari: oferim una alternativa al PP. Creiem que aquesta és la força de la nostra oferta electoral.

—CiU també s'oferiria a negociar amb el PSOE si fos el guanyador.

—Seria una certa novetat. Nosaltres només hem vist a CiU votar investitures d'Aznar. No ha votat cap investidura de Zapatero ni cap pressupost de Zapatero. En canvi, va votar les dues investitures d'Aznar i tots els seus pressupostos. Per tant, jo no veig aquesta pretesa equidistància. Més encara quan a Catalunya CiU també ha optat per un acord amb el PP, un acord que també s'està produint als ajuntaments i a la diputació de Barcelona. Diria que CiU s'ha rendit ja a una victòria del PP i està conduint la seva política a ser el complement necessari —esperen ells— del PP.

—El debat del grup parlamentari a Madrid, l'havíeu de fer al congrés del PSC. Ara, però, el voleu avançar. Per què?

—Sí, perquè l'avançament de les eleccions farà que el congrés sigui posterior, però en el programa electoral s'haurà de fer un esment d'aquesta qüestió. Al programa electoral hom fa una oferta política, però també ha d'explicar com pensem defensar els nostres criteris i com ens pensem organitzar al Congrés dels Diputats. Per tant, és obligat que el programa electoral en faci esment.

—La decisió prèvia a les eleccions, no condiciona, de cara al congrés del PSC, el debat sobre el grup parlamentari a Madrid?

—La tradició dels congressos socialistes és que es parla de tot. El fet que se n'hagi parlat abans no impedirà que es pugui debatre i fixar una decisió que no ha de ser la mateixa que s'hagi pres abans. Qui té la darrera paraula sobre aquestes qüestions és el congrés, però l'avançament de les eleccions ens obliga a parlar-ne abans.

—Però si al programa electoral defenseu una opció, al cap de dos mesos aquesta opció difícilment serà esmenada. Podria semblar una traïció a l'electorat.

“És obvi que avui tenim un sistema econòmic que funciona en contra dels interessos de la majoria.”

—Depèn de quina posició sigui. Jo crec que, en aquest moment, dins el PSC s'està obrint camí la idea que el partit ha de tenir veu pròpia —la qual cosa no vol dir necessàriament tenir grup propi diferenciat del PSOE—. Haurem d'esperar a veure què posem al programa. Però, sens dubte, l'última paraula la té el congrés del partit i el fet d'haver decidit coses abans no impedeix aquest debat ni pressuposa que no se n'hagi de parlar.

—Quina és l'opció de Miquel Iceta?

—L'he explicada moltes vegades. Sóc partidari de compartir grup amb tots els socialistes d'Espanya i de preservar la possibilitat d'un vot diferenciat en aquells temes en els quals no ens hem posat d'acord. És exactament la mateixa relació que tenen a Alemanya la CSU i la CDU: són dos partits diferents, però al Bundestag formen part del mateix grup parlamentari.

—I això us permetria tenir veu pròpia?

—Hauríem de negociar què vol dir

veu pròpia, en quins debats es participa i amb quina fórmula. Però, en tot cas, la presència del PSC al Congrés dels Diputats seria més significada, més visible que no és ara. Hi ha molta gent que diu —i és veritat— que el PSC fa molta feina entre bambolines —perquè moltes de les coses que han estat bones per a Catalunya i han rebut el suport del PSOE no s'haurien produït sense la feina del PSC—, però el que estem plantejant és que la propera etapa aquesta feina sigui més visible i la gent la pugui entendre molt millor.

—Sereu candidat a primer secretari al congrés del partit?

—No ho tinc decidit. Hi ha molta gent al PSC que m'està dient que m'ho pensi, però jo crec que el més important és fer el debat sobre el projecte polític, sobre les idees, i el debat sobre les persones pot comportar el risc de desfigurar o enfosquir el debat ideològic.

—Diversos nous corrents del PSC (#congresdesdebaix, Més PSC, 15-M Socialista) i d'altres d'antics diuen

que Miquel Iceta no hauria de ser a la nova executiva perquè és coresponsable dels resultats electorals.

—Tots els noms que surten ara com a possibles candidats són membres de l'actual direcció del partit.

—Això els invalida també?

—No. Jo dic el que dic. Cap d'aquests corrents m'ha dit que no em presenti. Almenys personalment. Tinc molta relació amb Nou Cicle i no és el missatge que m'han fet arribar. De tota manera, els quatre possibles candidats que han sortit fins ara als mitjans de comunicació són membres de la direcció.

—Però Nou Cicle sí que ha presentat un candidat.

—Sí, un candidat que és membre de la direcció del partit. Per tant, si no és que es consideri que no tots els membres de la direcció del partit són responsables de les decisions de la direcció del partit... Però aquest seria un debat més filosòfic. Crec que la renovació del partit ha de ser de persones i d'idees, però això no vol pas dir

JORDI BLAY/ARND

“Cap corrent del PSC m’ha demanat personalment que no em presenti.”

que ningú dels qui han estat fins ara no pugui continuar. Normalment, les renovacions dels partits es fan per etapes. No passes del blanc al negre, sinó que hi ha gent que és substituïda per gent més jove, gent antiga que segueix, i això fa una barreja nova de cara al futur. Així evolucionen els partits i crec que també serà el que passarà al PSC.

—Parlem d’idees. Els nous corrents insisteixen molt a renovar l’estructura del partit per fer-la més participativa.

—Hi ha idees molt interessants. Jo

fa temps que defenso, per exemple, que els candidats del PSC es triïn per mitjà de primàries obertes a la ciutadania. Aquesta és una de les coses que poden obrir el partit. N’hi ha moltes altres, però crec que, de les moltes que s’han fet, la que té un component polític més rellevant és aquesta, i la comparteixo plenament.

—Una de les crítiques més generalitzades al proper congrés del PSC és que hi haurà menys delegats que mai. Un congrés amb menys delegats pot tenir més debat?

—Sí, perquè el debat depèn de les idees. A Catalunya som 7,5 milions de persones i al parlament hi ha 135 diputats; els membres del PSC són 30.000 i de delegats n’hi haurà 870 o 880. És obvi que un congrés amb més delegats té més delegats, però la qualitat del debat ve de les idees que es posen sobre la taula i de si els delegats representen la diversitat interna. Jo crec que això es pot donar en un congrés de les característiques del que hem convocat.

—En un article a *El Periódico de Catalunya* va presentar un decàleg dels punts principals que hauria de complir el PSC —una mena de programa de candidat a primer secretari—. Un d’ells era “Treballar per l’acord entre el PSC i el PSOE sobre el nou horitzó federal d’Espanya”. Al final de l’etapa Zapatero, que al començament semblava que s’involucrava molt en aquest projecte i finalment ha fet passes enrere, penseu que Espanya encara pot triar el federalisme?

—Sí, Espanya ha d’anar cap al federalisme com tots els estats que tenen una diversitat nacional al seu interior. Espanya s’ha mogut, però encara s’ha de moure més, en un aspecte en què el PP representa una amenaça greu, que és en els àmbits de la pluriculturalitat i el plurilingüisme. Encara no entenc com CiU pot pactar amb un PP que fa la política lingüística que fa al País Valencià, a les Illes i a Aragó. S’ha de tenir estómac per arribar a acords amb un partit que practica una política tan agressiva vers el català.

—L’ex-alcalde de Sant Joan Despí, Eduardo Alonso, us critica durament en una opinió al web de Nou Cicle, “L’Hora”, per una opinió vostra publicada a la premsa. Dèieu a propòsit de “la necessitat de renovar els plantejaments en matèria de política econòmica” del PSC: “El nostre projecte ja no es pot basar en la transferència de renda a gran escala des de les classes benestants fins als perdedors de les grans transformacions econòmiques”. I l’ex-alcalde interpretava que el pas següent d’aquesta vostra afirmació era que quedava “prohibit transferir rendes del capital a rendes del treball”. I us deia: “Doncs, no!, senyor Iceta. Vagi a defensar aquestes idees a un altre

lloc. Al PSC no hi caben, i no em vingui ara amb xerrameca buida”.

—Ell està molt preocupat perquè en aquest article jo deia que el plantejament econòmic del PSC no es podia limitar a “transferències de renda a gran escala”, i això ho mantinc. No ens podem resignar que hi hagi sectors de la societat exclosos del progrés econòmic i, per tant, no ens podem limitar a “transferències de renda a gran escala”, sinó que hem de fer un esforç d’inserció social, professional i laboral de molta gent. És una opinió. Ell no hi està d’acord. En tot cas, jo sempre tindrè un esperit de dir a la gent que vingui a defensar les seves idees i no d’expulsar la gent perquè defensi les seves idees en altres llocs.

—Dieu en un escrit titulat *Cap al 12è Congrés*: “El nostre principal problema és el de definir un projecte de canvi social capaç de vèncer l’actual impotència política que subordina la democràcia a la llei dels mercats”. L’actual context econòmic, les crisis de les últimes setmanes, tot demostra que Rodríguez Zapatero tampoc no ho ha aconseguit.

—És que és un tema que es resol a nivell europeu i internacional o no té solució. Ara és curiós recordar que, quan el 2008 arriba la crisi a Europa, es fan cimeres del G-20 i gent tan poc sospitosa com Sarkozy parla de refundar el capitalisme, de regular els

mercats, i després les decisions que s’han pres no han anat en coherència amb aquelles declaracions. És obvi que avui tenim un sistema econòmic que funciona en contra dels interessos de la majoria. S’han de tornar a posar les coses al seu lloc. Això vol dir que calen noves regles i un esforç de noves fiscalitats: a nivell europeu, una fiscalitat de les transaccions financeres internacionals i les fiscalitats estatals. Per això crec que una de les coses que s’ha de replantejar és un impost sobre la riquesa, sobre el patrimoni, com el que ja teníem, però reformulat. No pot ser que es demanin esforços a tota la població i als qui més tenen se’ls demani menys o se’ls rebaixin els impostos, com ha fet el govern de CiU.

—S’ha arribat a aquesta crisi perquè la socialdemocràcia no ha sabut reaccionar a temps?

—No. Hem arribat a aquesta crisi pel predomini del pensament neoliberal. Si es mira la situació europea actual, dels vint-i-set estats de la UE només cinc tenen govern socialista. Per tant, estem davant d’una crisi del neoliberalisme molt profunda a la qual, certament, la socialdemocràcia no ha sabut fer front perquè a nivell estatal no té solució i perquè la correlació de forces a nivell europeu i mundial és molt favorable al pensament neoliberal, que és l’arrel de la crisi que patim.

—El candidat del PSOE, Alfredo

Pérez Rubalcaba, ha dit que té la solució per als problemes econòmics del país. Com a membre destacat del govern Zapatero, la podia haver aplicat.

—Depèn. Pots saber coses que no sabies abans o coses que ara són aplicables i abans no ho eren. La pròpia crisi econòmica ha anat canviant de característiques. Avui som molt més conscients del problema de la bombolla immobiliària que no ho érem a l’origen de la crisi i som també molt conscients que algunes qüestions només tenen solució a escala europea i que haurem de fer molts més esforços perquè la UE faci realment d’UE. La UE s’ha encaparrat a tenir una moneda única i no a tenir una política econòmica única. S’ha demostrat que això és un dels motius pels quals els moviments especulatius castiguen tan durament els països europeus. Coses que ara són evidents i que poden suscitar molt consens no ho eren fa uns quants anys. Per tant, és normal que, des de l’experiència, estiguem en disposició de fer noves propostes i, conscients dels canvis de la crisi econòmica, avui estiguem en condicions de fer coses diferents. El que seria estrany és encaparrar-se a fer el mateix que fa uns quants anys quan la situació és diferent i en sabem una mica més.

Alex Milian

Breus

El PP vol reformar la llei electoral valenciana

El conseller de Governació de la Generalitat Valenciana, Serafín Castellano, anuncia que el setembre iniciarà una ronda de contactes per tal de reformar l’actual llei electoral del País Valencià. Aquest projecte va ser una de les novetats que va anticipar l’ex-president Francisco Camps en l’últim discurs d’investidura. El projecte de Camps era un sistema d’elecció de diputats amb circumscripció uninominal, semblant al model anglès, que beneficia les majories. Posteriorment, el PP va matisar aquesta proposta, perquè xoca amb la Constitució. Castellano no ha especifi-

Serafín Castellano vol refer la llei electoral a partir de setembre.

cat quin model s’ha triat. Els representants de Compromís ja han advertit que “és un intent de blindar el bipartidisme” i els d’EUPV que cal eliminar la barrera del 5 % i facilitar la presentació d’iniciatives legislatives populars.

Oriol Pujol es postula com a número 2 de CiU al Congrés

El president del grup de CiU al parlament català i secretari general adjunt de CDC, Oriol Pujol, ha mostrat la seva “disposició” a ser el número dos de Duran i Lleida a la llista de CiU per al Congrés. En declaracions a Radio Euskadi, Pujol va explicar que “el número dos de la nostra candidatura a les generals està per decidir, però la meua disposició, la meua capacitat i el meu nom estan sobre la taula, i això ho sap el president Mas”. A les últimes eleccions espanyoles el número dos va ser Pere Macias, que és l’encarregat de redactar el programa electoral.